

INFAMIA CANONICA CAUSATUR ex quolibet peccato, n. 3 l. 1 tit. 6 part. 7, n. 18 l. 4 ibidem.

INFAMIA ORITUR, et minor est infamia quæ oritur ex contractu, quàm illa quæ oritur ex delicto, num. 6 l. 2 tit. 1 part. 7. — ex sententia, quando super facto lata fuit, non tamen oritur ex ipso facto tunc, n. 4 l. 1 tit. 6 part. 7. — ex facto quando oritur, gloss. l. 2 per text. ibi, t. 9 p. 7. — orta à malevolis, an sufficiat ad inducendam purgationem, n. 6 l. 2 per text. ibi, t. 6 p. 7. — juris quibus personis, et ex quibus delictis oriatur, et quando, et alia in hoc vide per gloss. l. 3 tit. 6 part. 7. — an oriatur ex sententia à non competenti iudice, etiamsi Rex, vel Imperator, n. 1 l. 3 t. 6 part. 7. — an et quando, et ex quibus delictis oriatur post sententiam, vel ante, n. 2 cum aliis ibi, l. 3 per text. ibi, tit. 6 part. 7. — non oritur ipso jure, etiam in criminibus publicis, nisi post sententiam, n. 2 dict. l. 3. — an oriatur saltim hodie ex sententia arbitri, et quid si de consensu partium hoc actum sit, n. 11 l. 5 per text. ibi, tit. 6 part. 7. — an oriatur ex sola deprehensione in delictis publicis, vel privatis, et in quibus, ibi n. 12 per illum text. — an oriatur ex confessione in iudicio facta de delicto, quando de eo damnatus infamis efficeretur, n. 15 dict. l. 5 per text. ibi.

INFAMIS an possit esse patrius in Baptismo, n. 6 in fin. l. 6 tit. 4 part. 1. — Infames non possunt eligi in Episcopos, num. fin. per text. ibi l. 22 tit. 3 part. 1. — Infamis an possit esse procurator, sive pro ecclesia, sive pro laico, num. 3 l. 3 t. 3 p. 3. — Infames non debent videre faciem Principis, dict. n. 3. — Infamis potest esse tutor, vel curator, quia istud est onus, n. 7 l. 3 tit. 6 part. 3. — Infamis infamia juris, an possit esse testis, n. 2 l. 8 tit. 16 part. 3, et quare non, ibid. — Et an sufficiat probare ejus infamiam, etsi non probetur, quod tempore testificationis erat infamis, ibidem. — Et quid de infami infamia facti, ibidem. — Infamis infamia facti, quando et qualiter admittatur, et de eorum fide, dict. n. 2 dict. l. 8 tit. 16 part. 3. — Infamis an possit esse tabellio, et quid si infamia veniat ei post creationem, n. 3 l. 2 t. 19 part. 3. — non potest esse assessor, sive consiliarius, n. 2 l. 2 tit. 24 part. 3. — est ille, qui de perjurio convincitur, n. 3 l. 24 tit. 22 part. 3. — non potest esse iudex, n. 4 l. 24 tit. 22 part. 3. — Infames sunt filii bastardi et illegitimi, et etiam indecori, et inhabiles ad ea, quæ in decore consistunt, neque ad dignitates admittuntur, et ecclesia loquens de filiis non videtur sentire de bastardis, n. 3 in procem. tit. 15 p. 4. — Infamis an sit depositarius, qui negavit depositum, si postea contrarium probatur, num. 3 per text. illum ibi, l. 8 tit. 3 part. 3 et ibidem in n. 4. — tabellio ex eo, quod negavit depositum, an instrumenta conficere possit, n. 4 l. 8 suprâ dict. tit. 3 part. 3. — testis infamia furis, vel facti, an repellatur à testificando in testamentis, vel in causis criminalibus, n. 6 l. 1 tit. 4 part. 6, et num. 2 l. 9 ibidem. — ex alio crimine, quàm hæresis, an possit facere testamentum, n. 3 l. 16 tit. 4 part. 6. — Infames an sint repræsentantes in publico, et quid in minoribus, et an isti possint ad ordines promoveri, n. 1 l. 3 tit. 7 part. 6. — sunt, qui causa quæstus in certa-

mina descendunt, n. 3 dict. l. 3 tit. 7 part. 6. — Infamis persona quæ dicatur, n. 2 l. 12 tit. 7 part. 6. — an sit tutor quando per iudicem removetur, ut suspectus, n. 1 l. 3 tit. 18 part. 6, et gloss. l. 4 ibidem per illum text. — infamia juris, vel facti, an et quando admittatur ad accusandum, num. 6 et num. 20 l. 2 per text. ibi, tit. 4 part. 7. — an sit aliquis ex sola criminis probatione, si accusatus de eo adhuc condemnatus non sit, dict. n. 6. — an admittatur ad denuntiationem criminum, n. 1 l. 27 tit. 4 part. 7. — non debet ingredi urbem, neque curiam principis, n. 1 l. 1 tit. 3 part. 7. — non est nobilis, neque honesta persona, n. 2 dict. l. 1 per text. ibi, tit. 3 part. 7. — an sit fractor homagii, et quando, n. 2 et 3 l. 2 per text. ibi, tit. 3 part. 7. — an possit alteri obijcere de infamia, et an infamia possit obijcere testi, quod est infamis, n. 1 l. 3 tit. 5 part. 7. — esse potest aliquis ex pluribus causis, gloss. l. 1, 2, 3 et 4 per illa jura ibidem, tit. 6 part. 7. — quando remaneat aliquis ex suo proprio facto absque alio requisito, gloss. l. 2 tit. 6 part. 7. — an sit aliquis, si malevolus de eo aliquid dixerit, n. 6 dict. l. 2 per text. ibi. — Infames sunt lenones ipso jure, et alii quam plures, de quibus per gloss. l. 4 per text. ibi, tit. 6 part. 7. — Infamis et usurarius ipso facto, sive occultus, sive manifestus sit, num. 15 l. 4 per text. ibi, tit. 6 part. 7. — Et an peracta pœnitentia, et facta restitutione usurarii sint infames, dict. n. 15 dict. l. 4. — Infamis infamia facti, an debeat de hoc sententia notari, n. 18 dict. l. 4 per text. ibi. — Et ubicumque non exprimitur, quod ipso jure vel facto quis sit infamis, semper intelligitur, quod sit per sententiam, non ipso jure, dict. n. 18 in ejus fin. — Infamis non remanet ille, contra quem sententia à non competenti iudice lata fuit, num. 1 l. 3 tit. 7 part. 7. — an et quando remaneat aliquis post sententiam, et in quibus criminibus, num. 2 cum aliis ibi, dict. l. 3 per text. ibi. — non est quis ipso jure, etiam in criminibus publicis, nisi post sententiam, dict. n. 2 dict. l. 3. — Et quid in privatis, ibidem et in num. 3 et 4. — Infamis an sit ille, qui damnatus fuit ex inquisitione, dict. n. 2 in fin. — an sit transigens super crimine sepulcri violati, vel expilatæ hæreditatis, vel ex alio, n. 4 cum aliis, dict. l. 3 per text. ibi. — an sit ille, qui cum de crimine esset accusatus, ad iudicis jussum aliquid adversario dedit, et quando, ibidem num. 6. — an sint paciscens super crimine, et quid si illud faciat ad redimendam vexationem, n. 4, 6 et 7 cum aliis ibi, dict. l. 3 tit. 6 part. 7. — an remaneat aliquis ex sententia arbitri, et quid jure hodierno, num. 11 dict. l. 3 per text. ibi. — an efficiatur ille, qui in crimine deprehenditur, sive publico, sive privato, et quando hoc sit, n. 12 dict. l. 3. — an reddatur aliquis ex confessione delicti in iudicio facta, quando propter illud delictum venit infamandus, n. 13 l. 5 t. 6 part. 7. — non est, condemnatus de crimine, appellatione pendente, num. 4 l. 6 per text. ibi tit. 6 part. 7. — an sit ille, cui à iudice major pœna pro suo delicto imposita sit, quam debuerat, ibidem in n. 6. — infamia juris, vel facti ad dignitates non admittitur, et quando sic, et qualia officia habere possunt, n. 1 l. 7 per text. ibi, tit. 6 part. 7. — si suam infamiam non detegat, an

puniatur ex hoc, n. 1 dict. l. 7 tit. 6 part. 7 in fin. — an ipso jure repellatur à dignitate, et in quibus casibus et delictis, et quando, ibid. in n. 2. — non potest esse iudex neque advocatus, neque Regis consiliarius, et quid plus, n. 2 cum sequent. dict. l. 7. — non dicitur homo integer, et cum infamia vivens pro mortuo habetur, n. 6 l. 7 tit. 6 part. 7. — non potest esse tutor, et quando sic, n. 8 l. 7 per text. ibi. — an possit esse iudex arbiter, et an possit se excusare à suscipienda delegatione, n. 9 dict. l. 7. — an perdat feudum, n. 10 dict. l. 7. — qualiter contra diffamantem agat, et ad quam pœnam, n. 2 l. 8 per text. ibi, tit. 6 part. 7. — cum pœnam mortis meretur, debet infurcari, vel concremari, non tamen decapitari, n. 6 l. 6 tit. 31 part. 7.

INFANZONES, qui dicantur, et de ipsorum potestate, n. 2 l. 13 tit. 1 part. 2. — Et non præsumitur in eis dominium, nisi in quantum ipsi possunt probare per privilegia, n. 4 ibidem.

INFANS an possit à patre in adoptionem alii dari, et arrogari possit, num. 1 per text. ibi, l. 4 tit. 16 p. 4. — an possit emancipari à patre ex Principis rescripto, et quid si adhuc sit in ventre uxoris, n. 1 l. 16 per text. ibi, tit. 18 part. 4. — expositus ad portas ecclesiæ, an possit ad ordines promoveri: et plura in hoc vide per gloss. l. 4 tit. 20 part. 4. — qui adhuc est in utero, in commodosis pro jam nato habetur, n. 1 l. 3 t. 23 p. 4. — an possit de feudo investiri, n. 5 in fin. l. 3 t. 26 p. 4. — et an in infantem transferatur legalis possessio, n. 2 in fin. quæst. 11 l. 7 tit. 4 part. 3. — an et quando obligetur stipulatione, et quid si cum auctoritate curatoris stipulet, n. 2 l. 4 tit. 11 part. 3. — an obligetur ex suo contractu, etiam quando ad eum aliquid pervenit, et factus sit locupletior, et an aliqua conditione teneatur, ibidem. — si ab aliquo sit hæres institutus, quis hæreditatem sibi delatam adire poterit, et an illam ad hæredes transmittat, et quid si patrem vel tutorem non habet, n. 16 cum aliis ibidem, l. 15 tit. 6 part. 6. — hæres ab aliquo institutus, an ipse tutore auctore adire possit hæreditatem, ibid. — etiamsi esset emancipatus, non potest hæreditatem sibi relictam adire sine patre, ibid. in n. 17. — hæres institutus ab aliquo, si pater in ejus vita hæreditatem non adivit, an et quando post ejus mortem illam adire possit, ibid. in n. 9, et quomodo infanti detur curator ad litem, num. 3 l. 13 tit. 16 part. 6. — ex delicto an veniat puniendus, et quid si sit doli capax, n. 7 l. 9 per text. ibi, tit. 1 part. 7.

INFANTES in Hispania vocantur filii Regis, non verò Ducum, vel etc. et unde dicantur, num. 1 et 2 l. 1 t. 7 part. 2.

INFERIOR iudex an excommunicet majorem, et quid si major iudex coram eo adduceatur in testem, ipseque vacillet, an illum puniet, n. 6 l. 7 tit. 9 part. 1. — an et quando cognoscere possit de nullitate sententiæ iudicis majoris, ibidem in fin. — majorem iudicare poterit, si ipse major illi submitatur, et quid in Episcopis, vel Archiepiscopis, vel exemptis, ibi in n. 9. — iudex an possit causam remittere cum clausula, *appellatione remota*, et quando, num. 11 l. 13 tit. 23 part. 3. — potest legem superioris adjuvare, augendo vel ponendo pœnas, n. 3

in princ. l. 3 tit. 3 part. 4. — Et quid si pœna sit nimis excessiva, ibidem.

INFÉUDATIO quando fit ab ecclesia, an debeat fieri cum eislem solemnitatibus, quæ in alienatione rerum suarum debet intervenire, et an talis infeudatio debeat fieri de rebus solitis infeudari, vel de non solitis, n. 4 in princ. l. 3 tit. 23 part. 4. — Et hoc non erit necessarium in duobus casibus, dict. n. 4 in princ. — Et quantum tempus requiratur ad hoc, scilicet, ut dicatur inducta consuetudo infeudandi, num. 4 l. 3 t. 26 part. 4. — Infeudatio ab ecclesia fieri consueta ex quibus actibus, et ex quo tempore colligatur, ibidem.

INFIDELES tenentur ad observantiam legis Principis, quo subsunt, n. 6 l. 16 tit. 1 part. 1. — Infidelis tenens puerum in baptisate, an propter hoc cum eo contrahatur cognatio spiritualis, n. 6 l. 6 t. 4 p. 1. — nunquam confiteri potest, etiam ex causa necessitatis, num. ante penult. in fin. l. 21 tit. 4 part. 1. — Infideles bene habent jurisdictionem, et illam rectè exercent, n. 3 l. 17 tit. 6 part. 1. — Infidelis ad ecclesiam confugiens, an inde extrahi possit, num. 1 in princ. leg. 4 tit. 11 p. 1. — Infidelis, qui nunquam susceperunt fidem, non sunt compellendi ad hoc, et quare, et qua de causa fideles contra eos movent bellum, n. 2 in procem. 2 part. — an habeant dominium, et jurisdictionem penes se, n. 3 l. 2 tit. 23 part. 2. — an ad recognitionem Papæ sint compellendi, n. 3 per totum, l. 2 tit. 23 part. 2. — si matrimonium contrahant in gradu prohibito per legem Canonicam, facti fideles separari minimè debent, secus verò si contrahant contra legem Divinam, n. 1 l. 6 p. 4. — si contrahant matrimonium cum pluribus uxoris secundum ritum ipsorum, an tale matrimonium teneat, ibidem in num. 2 dict. l. 6. — et an inter eos sit verum matrimonium, et an sit de jure Divino, vel Gentium, et an habeant filios in potestate, n. 1 l. 4 tit. 10 part. 4. — servum christianum habere non possunt sub pœna mortis, et amissionis bonorum, num. 1 et 2 per text. ibi, l. 8 tit. 21 part. 4. — si christiani facti sint, Rege ipsorum remanente in infidelitate, an liberentur ab ejus dominio, et jurisdictione, et quid si ipse Rex postea convertatur ad fidem, dict. n. 1.

INFIDELITAS est majus peccatum, quàm blasphemia, estque majus omnium, n. 3 in fin. l. 2 tit. 23 part. 2.

INFIRMITAS an veniat in consideratione respectu pœnitentiæ alicui injungendæ, n. 2 in fin. l. 23 tit. 24 part. 1. — corporalis frequenter provenit ex peccato, n. 2 l. 37 tit. 4 part. 1. — Infirmitates quasi semper proveniunt ex gula, n. in fin. per text. ibi, l. 36 tit. 3 part. 1. — Infirmitas an si superveniat servo, vel equo alicui commodato, quis illam curare debet, an dominus, vel commodatarius, n. 1 l. 7 tit. 2 part. 3.

INFIRMUS an teneatur iterum peccata sua confiteri, quæ tempore infirmitatis jam fuerat confessus, num. 2 in fin. leg. 23 tit. 4 part. 1. — Infirmitas an sit injungenda pœnitentia, et quid tunc illi dicere debeat Sacerdos, dict. n. 2 dict. l. 23. — Infirmitas Clerici an percipiat distributiones quotidianas, n. 9 l. 19 tit. 16 part. 1. — uxori suæ debitum conjugale petenti reddere non debet, quando ex tali facto salus periclitaretur, n. 3 l. 2 t. 20 p. 2.

—infirmitate prolixa tenetur mittere procuratorem, n. 7 l. 2 tit. 7 part. 3, et n. 3 l. 11 ibidem, et n. 8 ibidem. —qualiter cognoscatur esse, num. 3 l. 11 tit. 7 part. 3. —Et quid si dubitetur an infirmitas duraret, nec ne, ibidem in num. 9. —Infirmi si ultra hoc pauperes et miserabiles non sunt, virtute rescripti ad curiam trahi possunt hodie, num. 2 l. 41 tit. 18 part. 5. —Infirmus potest appellare post multum tempus post latam sententiam, et quando, num. 1 l. 10 tit. 23 part. 3. —si sit maritus, ita quod sine maximo periculo vite debitum reddere uxori petenti debitum non possit, an ad illud reddendum teneatur, n. 7 l. 7 tit. 2 part. 4. —famulus an integrum salarium habere debeat, et quibus sumptibus curari debeat, n. 1 l. 7 tit. 2 part. 5.

INFORMATIO sumi potest ex texto non jurato, n. 5 in fin. l. 23 tit. 19 part. 5, et v. de hoc in verbo COGNITIO.

INGENUUS damnatus in metallum, vel ad perpetuam poenam, an hodie servus poenae efficiatur, n. 6 l. 2 t. 18 part. 4.

INGRATITUDO an possit remitti in donatione alicujus alteri facta, et quid si ibi iuramentum intervenit, n. 3 l. 67 tit. 18 part. 5. —liberti qualis sit, ut per eam in servitute revocari possit, n. 4 l. 9 tit. 22 part. 4. —Et quid si libertus factus sit clericus, an ad servitute posit revocari, ibidem in n. 6 dict. l. 8. —Ingratitudo donatarii an faciat donationem sibi factam revocari, quando donatio fuit remuneratoria, n. 1 l. 40 tit. 4 part. 5. —Et an propter ingratitude revocetur dos a patre data, vel ab extraneo, dict. n. 1. —Et propter ingratitude revocatur donatio in pluribus casibus, omnes gloss. l. 10 per text. ibi, tit. 4 part. 5. —Ingratitudo in ignorantem notari non potest, n. 4 dict. l. 10 tit. 4 p. 5. —unius ex donatariis, quibus est facta donatio de re aliqua individua, an unius, ingratitude aliis donatariis praedictet, ut ab eis donatio revocari possit, ibid. in n. 7. —Et an hoc liceat haeredi donatoris propter ingratitude donatarii, ibi n. 8. —Ingratitudo donatarii an praedictet haeredi suo, ut donator contra illum agere possit donatario mortuo, ibid. in n. 8 post med. —non potest committi per filium minorem decennio, n. 1 l. 16 tit. 6, et n. 5 l. 2 per text. ibi, tit. 7 part. 6. —filii, an et qualis sit justa exhaeredationis causa, gloss. l. 4, 5 et 6 per text. ibi, tit. 7 part. 6. —Et quid si patrem non percussit, sed tantum minando malum levavit, n. 5 dict. l. 4 tit. 7 part. 6. —Et an pater exhaeredans teneatur probare tempus, et locum commissae ingratitude per filium ab eo exhaeredatum, v. in n. 15. —Ingratitudo filii an excludat a successione intestati, et quid in fratre, n. 1 l. 8 tit. 7 part. 6, et n. 9 l. 12, ibi per illum text. —Et quid si plures causae ingratitude insertae sint, una tamen solummodo probatur, an illa sufficiat, ibi n. 2 per illum text. —Et quis filii ingratitude probare teneatur, et quando, qualiter, et quare, n. 6, 7 et 8 l. 10 tit. 7 part. 6. —Ingratitudo filii an possit probare per succedentes ab intestato, et propter eam ipsi possint illum a successione repellere, quando ejus pater nullum fecit testamentum, n. 8 dict. l. 10 tit. 7 part. 6.

INGRATUS filius, an et quando a patre exhaeredari pos-

sit, gloss. l. 4, 5 et 6 per jura illa, tit. 7 part. 6, cum legib. sequent. ibidem. —filius a successione repellitur, etiamsi a patre causa ingratitude dicta non sit, n. 4 l. 10 tit. 7 part. 6. —Ingrati filii a successione repelluntur, quando eorum parentes non fecerunt testamentum, et succedentes ab intestato causam ingratitude probant, ibid. in n. 8.

INGRESSUS ad aliquem locum, an et quando possit aliquibus interdici venientibus, n. 3 l. 7 tit. 29 part. 3.

INGRESSUS RELIGIONEM, an efficiatur legitimus quad succedendum patri, in bonis suis, n. 2 l. 12 tit. 6 p. 1. et n. 2 l. 5 tit. 15 part. 4. —Ingressus eo animo, ut ibi in eo monasterio perpetuo staret, an possit exire, si nolit profiteri, num. 3 l. 7 tit. 7 part. 1.

INHABILIS habetur pro mortuo, vel nullo, n. 19 in princ. l. 2 tit. 15 part. 2. —ad regimen regni, an admittatur, et quando, dict. n. 19. —Et quid in aliis majoris, dict. n. 19 in fin.

INIMICITIA voluntaria ex qualibet causa potest oriri, probabilis vero secus, et ex quibus, n. 1 l. 1 tit. 19 part. 2. —impedit iudicis arbitrium, ne de causa cognoscat, n. 2 per text. ibi, l. 31 tit. 4 part. 5. —gravis, seu capitalis, quae dicatur, n. 3 l. 22 tit. 16 part. 5, et n. 16 l. 2 per text. ibi, tit. 17 part. 6, ex quibus probetur, n. 17 l. 2 tit. 17 part. 6, et ibi n. 28. —durare praesumitur, nisi contrarium probetur, ibid. in n. 19.

INIMICUS, etsi timeatur aliquis propter illum, qualiter debeat illi fieri intimatio, n. 7 l. 4 tit. 16 part. 2. —si fuerit iudex arbiter, de causa cognoscere non poterit, n. 2 l. 51 tit. 4 part. 5. —testis esse non potest contra suum inimicum, etiam in criminibus exceptuatis, n. 3 l. 15 tit. 16 part. 5, et n. 2 et 3 l. 22 ibidem. —Inimico levi inimicitia minor fides adhibetur, et inimico testi non creditur, etiamsi receperit Corpus Christi; et quid de inimico reconciliato, et quid si ignoratur offensa, ex qua provenit inimicitia, n. 2 et 5 dict. l. 22 tit. 16 part. 5. —Inimicus praesumitur motus ad testificandum contra inimicum ratione inimicitiae, n. 3 l. 22 tit. 16 part. 5. —Inimici hominis domestici ejus, n. 3 in fin. l. 3 tit. 27 part. 4. —Inimicus testatoris pauper, an possit per executores testamentarium elegi, quando inter pauperes testator jussit bona sua dividi, n. 3 l. 52 t. 9 part. 6. —qui dicatur, et an ille, qui illud ex conjecturis speratur esse, n. 17 et 18 l. 2 tit. 17 part. 6. —Et quid si reconciliatio sit de recenti, ibid. in n. 19. —Inimici an admittantur ad denuntiationem criminis, n. 1 l. 27 tit. 1 part. 7. —Et quid operetur dare aliquem pro inimico alterius, et an impunè ille illum occidere possit, vel non, et quando sic, n. 3 l. 5 tit. 3 part. 7. —Et an peccet aggreddens aliquem, qui sibi a iudice datur pro inimico, n. 5 dict. l. 5 tit. 3 part. 7. —Inimicus quis dicatur, et quando iste a testimonio repellatur propter inimicitiam, quam habet, n. 7, 8 et 9 l. 6 per text. ibi, tit. 33 part. 7.

INJURIA FACTA clerico dicitur atrox, n. 5 l. 62 tit. 6 part. 1. —Injuriam facit ille, qui adversus nihil mali merentem audit maledictam linguam, n. 2 l. 2 tit. 15 part. 2. —Injuria non fit corpori mortuo, n. 2 l. 4 t. 15 part. 2. —alicui in conspectu praetoris facta aestimatur

atrox, n. 2 l. 2 tit. 16 part. 2. —fit alicui, quando illi fit furtum, non tamen dicitur offensa, quando clam fit, n. 7 l. 1 tit. 17 part. 2. —remissa non per hoc videtur quis remittere sumptus, quos fecit, num. 14 l. 4 tit. 18 part. 2. —cognato facta, toti cognationi facta videtur, n. 6 l. 6 tit. 23 part. 5. —facta iudici potest, per ipsum puniri, et quando, et an in hoc recusari possit, n. 4 l. 26 tit. 23 part. 5. —fit per Principem petenti filii sui legitimationem, si ipse illud non faciat, n. 6 per text. ibi, l. 6 tit. 15 part. 4. —Injuriam non patitur servus, quia pro nihilo habetur, n. 4 l. 6 tit. 21 part. 4. —Injuria qualis esse debeat ad hoc, ut per eam patronus libertum suum in servitute redigere possit, n. 4 l. 9 tit. 22 part. 4. —Et quid si libertus ante injuriam factus fuerit clericus, ibid. in n. 6. —Injuria facta regno, vel reipublicae regni, an ipse Rex illam iudicare possit, n. 8 l. 5 tit. 24 part. 4. —Et an idem sit dicendum in Papa, si facta sit injuria ecclesiae, ibidem. —Injuria, quae trahit secum executionem, transit in haeredes, n. 8 l. 10 tit. 4 part. 5. —si fiat alicui, tunc duplex oritur actio, una reipublicae, alteri parti, n. 1 l. 15 tit. 14 part. 5. —facta reipublicae, patri, vel matri, an a quolibet propulsari possit, n. 3 l. 24 ibidem. —verbalis gravis, quae dicatur, per quam filius justè a patri exhaeredari possit, n. 4 l. 4 tit. 7 part. 6. —an sit gravis, vel non, perpenditur ex qualitate poenae, dict. n. 4 junct. ibi n. 15. —quae sit, et quotuplex, et an et quando si injurians velit probare quod dixit aliquem injuriando, an admittatur, gloss. l. 1 et 2 tit. 9 part. 7. —Et qui injuriavit eum, qui per sententiam fuerat damnatus, an teneatur injuriarum, ibi n. 7. —Et an qui vocavit mulierem nuptam adulteram teneatur injuriarum, et an teneatur se dedicere, et an admittatur si illud probare velit, et quid si marito cucurbitam vocavit, dict. num. 7 quaest. 1, 2 et 3. —Injuria si alicui facta sit dicendo veritatem causa injuriandi, an dicens teneatur actione injuriarum, ibidem in quaest. 4. —Et an teneatur injuriarum ille, qui mulierem nuptam vocavit meretricem, cum antea illud fuisset, vel natum ex legitimo matrimonio vocavit filium meretricis, et eo, quod mater vidua sit meretrix, dict. n. 7 dict. l. 1 in fin. —injuria alicui facta per cantinellam, vel scripturam, qualiter puniendi sit, gloss. l. 5 per text. ibi, tit. 9 part. 7. —fit virgini, vel honestè viventi, si ab aliquo persequatur, et de ipsius poena, gloss. l. 5 ibidem per illum text. tit. 9 part. 7. —fieri de facto, an et quando dicatur, et ad quid, et qualiter faciens teneatur, gloss. l. 6 per text. ibi, tit. 9 part. 7. —fit alicui illum citando malitiosè, vel ei quaestionem servitutis movendo, n. 1 et 2 l. 7 ibidem. —a quibus fieri possit vel non, n. 1 et 2 l. 8 tit. 9 part. 7. —Et qui ad petendam emendationem injuriarum admittantur, gloss. l. 9 ibidem per illum text. et quid si injuria fiat clerico vel religioso, qui actionem injuriarum intentare possint, n. 4 dict. l. 9. —Injuria levis vel atrox an dicatur, quando percussio fit cum pugno, vel manu vacua, n. 8 dict. l. 9 per text. ibi. —levis illata servo per iudicem puniri debet, n. 9 dict. l. 9. —si facta sit singulari de universitate, vassallo, vel pastori, quis ad emendam petendam admittatur, n. 1 l. 10 ibidem per illum text. —facta mo-

nacho ab ejus Abbate vindicatur, n. 5 l. 10 per text. ibi, tit. 9 part. 7. —Et quid si injuria monacho facta levis sit, ibidem. —Et qualiter mandans fieri injuriam veniat puniendus, et an debeat considerari utrum faciens esset aliàs facturus, vel non, ibid. in n. 4 per illum text. —Injuria si fiat mortuis, qualiter facientes puniantur, gloss. l. 12 per text. ibi, tit. 9 part. 7. —si fiat cadaveri, qualiter facientes puniantur, n. 2 l. 15 tit. 9 part. 7. —alicui per servum alicujus facta, qualiter emendari debeat per dominum servi, n. 1 l. 14 ibidem per illum text. —per iudicem criminoso facta, an emendari debeat per ipsum, n. 4 l. 16 ibi per illum text. —atrox qualis, et ex quibus, et quando dicatur, gloss. l. 20 per text. ibi, t. 9 p. 7. —Et an exceptio quod injuria non est atrox, possit opponi ante litem contestatam, ibidem in n. 1 in fin. —Et an omnis injuria, quae infertur in corpus, atrox sit, n. 5 dict. l. 20 per illum text. —Et an ille, qui adversus injuriantem elegit unam actionem, possit illam omittre, et ad aliam redire, n. 2 l. 21 ibid. —Et qualiter formetur libellus, quando agitur actione injuriarum contra aliquem, n. 4 dict. l. 24 t. 9 p. 7. —Et si propter injuriam injuriatus agat contra injuriantem ad poenam pecuniariam, qualiter in hoc procedatur, et an illi poena applicanda sit, ibi n. 5, 6 et 7 per illum text. —Injuria si sit levissima, pro ea criminaliter agi non potest, ibi in n. 10. —Et an iudex, qui habet arbitrium in imponenda poena pro delicto, possit illud extendere usque ad poenam mortis, ibidem in n. 11. —Injuria alicui facta intra quantum tempus ipse actionem injuriarum proponere debet, sive per viam actionis, vel exceptionis illam proponat, et an hoc procedat in quacumque injuria, n. 1 et 2 l. 22 per text. ibi, tit. 9 part. 7. —quando et ex quibus videatur remissa, n. 3 et 4 dict. l. 22 per illum text. junct. ibi, n. 1 in med. —an possit remitti per pactum, et quando, dict. n. 4 dict. l. 22. —Et quis agere possit pro injuria consanguineo suo illata, et qualiter, n. 1 l. 2 tit. 11 part. 7. —Injuria videtur remissa per amplexum, vel osculum, n. 4 et 5 l. 4 per text. ibi, t. 12 part. 7. —personalis dicitur crimen grave, et non leve, n. 4 l. 5 per text. ibi, tit. 15 part. 7. —fit uxori ob adulterium mariti, et an contra eum agat actione injuriarum, n. 5 l. 1 tit. 17 part. 7. —an inferatur ex tortura, n. 6 l. 5 tit. 50 part. 7.

INJURIANS Regis officiales qualiter debeat puniri, n. 1 l. 1 tit. 16 part. 2. —si per sententiam sit condemnatus ad centum, si cum non haberet unde solveret, pervenit ad eum haereditas matris suae, quam repudiavit, an dolosè repudiasset dicatur, et executio pro illis centum fieri possit in talibus bonis, n. 2 l. 12 tit. 10 part. 5. —an et quando admittatur, si velit probare injuriam, et quod dixit verum, n. 7 l. 1, et gloss. l. 1 et 2 tit. 9 p. 7. —Et quid si maritum cucurbitam vocavit vel uxorem ejus vocavit adulteram, an teneatur injuriarum, si illud probare velit, et an teneatur se dedicere, licet verum in illis verbis dixerit, dict. n. 7 dict. l. 1 q. 1, 2 et 3. —Injurians aliquem veritatem dicendo, sine causa tamen, an teneatur injuriarum, dict. n. 7 quaest. 4. —mulierem nuptam vocando eam meretricem, cum antea illud fuit, vel natum ex legitimo matrimonio vocavit filium mere-